

Snälla kom hem

Jag känner hur solen lyser in genom ögonvråna, starkt och outhärdligt. Det är inte länge man får solljus på dagarna mera, så det lönar sig att ta vara på det lilla man får. Fast strålningen, ja den är starkare än någonsin. Min bleka hy blir irriterad av bara någon timme där ute. Här ligger jag och tänker på hur hemskt jag har det men egentligen borde jag tänka på Julia. Vår kära lilla Julia. Det var redan flera år sedan de tog henne men minnet är ännu helt lika färskt. En våg av saknad och skuldkänslor tar över. Ibland går det bara så.

Florian springer in i rummet. "Älskling!" Han försöker låta som allt är som vanligt. Det är det inte. Det kommer det aldrig vara. Inte förrän det sker en förändring. Inte förrän Julia kommer hem igen. "Det kom ett meddelande på skärmen." Han tar ett djupt andetag. "Det är bra nyheter, jättebra nyheter!" Vid det här skedet hoppar han nästan av glädje. Jag drar mig upp från sängen och stammar "Ju- Julia?" Florians ögon gnistrade riktigt när jag såg på honom. "Ja älskling! Det är dags! Det är idag hon kommer hem!"

Det tog inte länge förrän vi var färdigt klädda och gick ut genom dörren. Ute vill man inte vara länge. Luften är fylld av giftiga gaser, radioaktivt avfall och vem vet vad annat hemskt. Men en bil har vi inte längre, de dagarna var över redan länge sedan. Så det blev att gå, med en duk spänt framför munnen, som vanligt. En lastbil skulle komma till stadens centralbyggnad efter alla föräldrar om en stund. På vägen ut såg vi en del av de andra som hade fått samma meddelande. Alla lika exalterade. Det här var tillfället vi alla hade väntat på redan länge. Hur vi hade blivit övergivna och hur vi lidit gjorde inte längre någon skillnad, för nu var det dags. Dags att fortsätta där vi blev.

I lastbilen måste vi sitta, men att hålla sig stilla var inte lätt. Vi alla var så förväntansfulla men enormt nervösa. Ute såg man hur askan blixtrade på den mörka himlen då vi åkte genom ödemarken. Vi var ihopkrupna på golvet, och hungriga som vargar. Det är svårt att få tag på föda nuförtiden. De gamla och svaga blev uppätta redan för länge sedan, och djur, ja de är en del av urhistorien. Vår granne, Staffan, han som var bunden till en rullstol, han blev uppäten av grannbyns sekt redan förra april.

Resan var inte lång, men skulle ha varit betydligt kortare med en svävare. Men sådana ska man inte slösa på oss fattiga. När vi slutligen anlant till barntädgården tog det inte länge tills vi blev indragna genom porten. Vi var redan vana med alla procedurer som måste skötas när man gick in i hemmet, eller vad man nu ska kalla det. Av vakterna blev vi behandlade som djur. Först måste man klä av sig, alla samtidigt, på samma plats, både män och kvinnor. Sedan gick vakterna igenom kläderna, och såg till att vi inte hade några vapen. Förra gången vi besökte barntädgården blev Sofias mamma, Pixie, skjuten av en vakt efter att en bössa hittades i hennes handväska. Synd att de slängde bort väskan, den var riktigt fin.

Vi stormade in i byggnaden som får när de släpps ut på åkern för att beta i början av sommaren. De andra gångerna vi fått träffa Julia har det varit annorlunda. Det har varit sorgsna stunder då jag gråtit som tusan. Men så skulle det inte vara nu, och så kommer det aldrig vara igen. Jag ska vara stark, stark för hennes skull.

Vi får syn på henne i bakre ändan av barnmassan. Så stor och vuxen hon ser ut i sina rena kläder, fina skor och med välkammat hår. Perfekt. Det kunde man inte säga om oss. Man känner knappt igen henne, så gammal hon blivit. Jag börjar gå mot henne med Florian nära bakom mig. "Julia, de låter dig komma hem! Om du vill det! Förstår du, älskling?" Hon tittade misstroget på oss och sedan kom svaret; "Nej".

Det här hände förra veckan och nu är livet ännu ett steg närmare helvetet. Florian blev förkrossad av det som hände på Barntädgården. Under flera dagar vägrade han äta eller gå ut ur vårt sovrum. Jag visste att det inte skulle sluta bra. Han hade haft en väldigt nära relation med Julia och nu fanns det inget hopp om att få återuppleva den. Igår klockan 19.58 tog Florian Maurice Paulsen sitt liv. Han hade haft ett gott liv, innan Julia blev tagen alltså. Men efter det var det inte ett liv längre. Det var en grav depression som steg för steg hade tagit över.

Jag vet att detta låter brutalt, men i livet vi lever måste man ibland göra brutala saker. Vi ska inte tänka tillbaka på de döda, istället fokusera på de levande. Att få bort blodfläckarna från alla små fåror i badrummet kommer att ta en stund. Han var en kraftigt byggd man. Köttet kommer säkert att räcka någon vecka eller så. Att en dör betyder inte att den andra också måste göra det.

Det är 57 av oss föräldrar som förlorat sina barn här i byn och vi har kommit varandra väldigt nära under de senaste åren. De vars barn hade valt att återvända reste genast mot norr. Här var det inte säkert för unga barn. Små barn skulle vara en mycket lätt fångst för oss rovdjur.

Vi ordnar ofta träffar för alla de "övergivna", vilket vi föräldrar kallar oss för. För övergivna, det är något vi verkligen är. Den konstanta oron och rädslan som traumat av att förlora våra barn har orsakat är något vi kämpat med under flera år. Staten har tagit våra liv och krossat dem i miljoner små bitar. Men efter att jag blev ledaren i gruppen, som nu mer liknar en motståndsrörelse, har vi börjat fokusera på nya saker. Vi tycker att det är tid för systemet att höra vår åsikt.

Vi har redan börjat måla plakaten inför demonstrationen. Det har blivit en del av det dagliga programmet för oss. Så mycket annat finns det inte att göra ändå. För det mesta går vi bara runt, letar efter mat och gömmer oss inomhus.

Grannstädernas motståndsgupper har också blivit underrättade om protesten. För tillfället ser det ut som en riktigt stor grupp är med på vår plan. De allra flesta är otroligt bittra för hur staten behandlat dem genom åren. Man behöver inte ens vara fattig för att känna av det. Det är bara de allra mest privilegierade som har rättigheter nuförtiden.

Resan mot Abiogenesis, storstaden för de rika, börjar imorgon kväll. Då resan sker till fots kommer det troligen att ta över en halv dag för oss att komma fram till murarna. Pixies man, Patrik, är också mycket involverad i motståndsrörelsen. Efter sin frus död har han blivit desperat för hämnd mot staten. Och han har, som jag själv, inte gett upp tanken att försöka hämta sin dotter hem.

Kvällen närmar sig. Det märker man inte längre så lätt, då mörkret tar över redan tidigt på dagen. Det är dags för den dagliga ritualen, bålet och umgänget mellan oss övergivna. Varje kväll samlar vi oss i parken här i byn, eller en park är det förvisso inte längre. Det liknar mera en åker, utan blommor, eller bin, eller något annat levande. Marken är sjaskig och de grå gräsliknande växterna står upp mellan tårna då man går mot samlingsplatsen. Vi ställer upp bålet. Hämtar lite lagom fuktigt brännved och tänder på. Stenarna som vi ordnat prydligt runt omkring elden fungerar bra som sittplatser. Här sitter vi dagligen och fryser i våra tunna kläder och berättar historier om hur ljuvligt det var tidigare. Om hur våra barn lärde sig cykla,

hur de blåste ut ljusen på tårtan under sina första födelsedagar och hur de tog sina första simtag i dammen. Patrik sitter bredvid mig och håller armen om mig så att jag inte ska frysa. Han är en så omtänksam karl.

Nästa morgon vaknar jag tidigt. Gardinerna har blivit uppdagna och ett glas vatten står på nattduksbordet.

Det är dags. Vandrigen till Abiogenesis börjar från torget i den västra delen av staden. Träffen är klockan 8.00, men jag som ledare förväntas vara först på plats. Jag packar min väska och tar med mitt plakat. Ett stycke kött, en halvfylld flaska vatten och en potatis, det får räcka för idag.

Kort efter jag anlant till träffplatsen börjar resten av gruppen uppenbara sig. Patrik också. Jag står upp på det gamla kommunhusets trappa och hela gruppen tystnar sig. Makt, något man kan avsky men också älska. "Vår tid för hämnd är nu. Vi ska hämta hem våra barn och rädda dem ur statens grepp. Efter revolutionen har staten förstört våra, och våra barns liv. De har manipulerat och hjärntvättat. De säger att vi var hemska för att vi älskade dem för mycket, så mycket att vi inte ville säga hejdå. Fast egentligen är det de som är hemska. Det är staten som skapat systemet. Vi har lidit under vår väg genom livet. Och att lida, det är inget sätt att leva. Nu är det vår tid att visa dem hur starka vi är, och inget kan stoppa oss!"

Under vandrigen ser vi en hel del. Inte något helt oväntat men ändå sådant man inte vill se. Alla miljökatastrofer har fått världen att se så annorlunda ut. Skelett och döda kroppar är inget ovanligt. När vi går igenom våtmarken, ett tiotal kilometer från storstadens murar, träffar vi på de andra motståndsgруппerna. Alla ser så undernärda ut, svaga men fyllda med stridslust. Jag och Patrik går först i klungan. Vi bestämmer oss för att ta fram plakaten och börja med demonstrationen ordentligt ett par hundra meter före murarna.

Patriks megafon från tiderna då han var ett aktivt hockeyfan, var också med på färden. Han hade gett den till mig då vi började vår vandring på morgonen. Sedan dess har jag försökt luska ut hur den riktigt fungerar. Det var mitt jobb att leda trupperna, vara självsäker och stark. Men det har lett till att jag har varit tvungen att gömma mina känslor ganska mycket på sistone. Jag har blivit kall, nästan känslolös.

Resan tog längre än vi förväntade oss. Det tog till eftermiddagen innan vi var framme vid muren. Muren var gigantisk och sträckte sig ståtligt ända upp till himlens mörker. Protesten hade börjat. Vi skrek, stampade och gick argt med de hundratals plakaten i luften mot murarna. I muren fanns det små hål, nästan som fönster, som såg lite underliga ut.

Jag tog bestämt i megafonen och satte den framför min mun. Alla de vältränade ropen fick nu ljuda. Styrkan hos föräldrarna, och känslorna var ofantligt stora.

Vi närmade oss muren. Nu fick jag en klarare syn på vad som fanns bakom ett av hålen i muren. Kan det vara sant! Ett stort maskingevär och flera små barn i en spikrak kö bakom det. Oroligt följde jag det som hände där borta, rädd för skott som kunde döda oss alla inom någon minut. Då började det. Systematiskt och metodiskt började automatvapnet inne i muren avlossa skott. En i taget fick de olika barnen sitta bakom vapnet. Vi skrek som huliganer, sprang runt omkring då vi aktade oss för skotten, och gömde oss bakom stenarna. En i taget föll medlemmar av motståndsrörelsen till marken.

Skotten var rytmiska; ett, två tre, en kropp ner. Jag kikade med darrande läppar över stenens kant. Julia! Det var Julia som satt bakom maskingeväret. Vad i hela helvetet har de gjort med henne? De har skapat en mördare. Fått henne att skjuta oskyldiga människor, föräldrar till hennes vänner. Jag skrek på henne, försökte få hennes uppmärksamhet. Men skotten slutade inte. Jag bröt samman. Föll ner på knäna på den iskalla marken. ”Julia! Julia, sluta!” Tårarna började rinna. ”Snälla kom hem!” Skotten avtog för en stund. Julias ögon lyftes från vapnet. ”Mamma, är det du?”